

ພຣະພອນທີ່ມີຄ່າທີ່ສຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ໂດຍ ແອວເດີ ຄານ ບີ ພະແລັດ

ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ຂ້າພະເຈົ້າກະຕັນຍູສຳລັບບັນພະບຸລຸດຄົນຊອບທຳທີ່ໄດ້ສອນພຣະກິດຕິຄຸນໃຫ້ລູກຂອງເຂົາເຈົ້າໃນບ້ານ ຫລາຍໆປີກ່ອນ ທີ່ເຄີຍມີການສັງສັນໃນຄອບຄົວແບບທາງການ. ພໍຜູ້ແມ່ຜູ້ຂ້າພະເຈົ້າຄື ໂອດາ ແຈັສເຜີເຊິນ ແລະ ຈອນ ເອ ເວັດເຕັນ. ເຂົາເຈົ້າເຄີຍຢູ່ທີ່ໝູ່ບ້ານນ້ອຍຊື່ວ່າ ໂຄ ໂລເນຍ ຮູອາເຣສ, ຈິວາວາ, ແມັກຊີໂກ. ລູກໆໃນຄອບຄົວເວັດເຕັນໄດ້ຮັບການສອນເລື່ອງຫລັກທຳ ແລະ ໂດຍທາງການເບິ່ງຕົວຢ່າງ ຂອງພໍ່ແມ່.

ປະເທດແມັກຊີໂກໃນຊ່ວງລະຍະ 1920 ກໍແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ຍາກລຳບາກຫລາຍ. ການປະຕິວັດຫາກໍ ສິນສຸດລົງ. ບໍ່ມີເງິນຫລາຍ ແລະ ສ່ວນຫລາຍ ກໍມີແຕ່ເງິນຫລຽນ. ສ່ວນຫລາຍຄົນໄດ້ເຮັດທຸລະກິດໂດຍ ການແລກປ່ຽນສິນຄ້າ ແລະ ການຮັບໃຊ້ຕ່າງໆ.

ມື້ໜຶ່ງໃກ້ທ້າຍລະດູຮ້ອນພໍຜູ້ຈອນໄດ້ເນື້ອບ້ານຫລັງຈາກໄດ້ແລກປ່ຽນງົວສອງ ໂຕ ແລະ ໃນການ ຄ້າຂາຍນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ຮັບເງິນ 100 ຫລຽນ. ເພິ່ນເອົາເງິນໃຫ້ແມ່ຜູ້ໂອດາ ໂດຍບອກລາວວ່າ ຕ້ອງໃຊ້ມັນເພື່ອຈ່າຍຄ່າການ ຮ່ຳຮຽນຂອງລູກໆ.

ແມ່ຜູ້ໂອດາຕິໃຈທີ່ໄດ້ເງິນ ແຕ່ບອກພໍຜູ້ຈອນວ່າຕະຫລອດລະດູຮ້ອນນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ ເລີຍ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີລາຍໄດ້ເປັນເງິນເລີຍ ແຕ່ແມ່ຜູ້ຈິວາ ພວກສັດສ້ຽງໄດ້ໃຫ້ມີຊີນ, ມີໄຂ່, ແລະ ມີນົມກິນ. ສວນກໍມີຜັກ, ມີຜົນລະໄມ້, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ແລກປ່ຽນກັນອີກເພື່ອຈະໄດ້ສິນຄ້າ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ເງິນ. ແມ່ຜູ້ໂອດາໄດ້ແນະນຳວ່າ ຄວນເອົາເງິນໃຫ້ອະທິການເພື່ອເປັນເງິນສ່ວນສິບ.

ພໍຜູ້ຈອນໄດ້ຕົກໃຈໜ້ອຍໜຶ່ງ ເພາະເງິນນັ້ນຈະມີຜົນປະໂຫຍດສຳລັບການຮຽນຂອງລູກ ແຕ່ເພິ່ນຕົກລົງ ທັນທີວ່າເຂົາເຈົ້າຄວນຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ. ເພິ່ນແບກຖົງໜັກນັ້ນໄປຫາຫ້ອງການເງິນສ່ວນສິບ ແລະ ມອບມັນໃຫ້ແກ່ອະທິການ.

ບໍດົນຫລັງຈາກນັ້ນເພິ່ນໄດ້ຍິນວ່າ ນັກທຸລະກິດລວຍຄົນໜຶ່ງຈາກສະຫະລັດອາເມຣິກາ ຊື່ທ່ານ ຫອດ ຈະມາອາທິດໜ້າພ້ອມດ້ວຍຫລາຍຄົນ ເພື່ອຂຶ້ນພູໄປລ່າສັດ ແລະ ຕົກເບັດ.

ພິຜູ້ຈອນໄດ້ພົບກຸ່ມຜູ້ຊາຍດັງກ່າວທີ່ສະຖານີລົດໄຟໃກ້ເມືອງໂຄໂລເນຍ ຮູອາເຣສ. ເພິນໄດ້ຈັດມ້າ ຫລາຍໂຕ ແລະ ສັດຕ່າງສຳພາລະ ພ້ອມແລ້ວຈະເອົາເຄື່ອງຂອງຕ່າງໆຂຶ້ນພູ. ອາທິດຕໍ່ມາ ເພິນໄດ້ພາພວກຜູ້ຊາຍໄປ, ໄດ້ຮັກສາຄ້າຍ ແລະ ໄດ້ເບິ່ງແຍງຝູງສັດ.

ໃນທ້າຍອາທິດ ພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ກັບໄປສະຖານີລົດໄຟເພື່ອກັບເມືອງສະຫະລັດ. ໃນວັນນັ້ນພິຜູ້ຈອນ ໄດ້ຮັບເງິນສຳລັບວຽກທີ່ໄດ້ເຮັດ ແລະ ໄດ້ຖືກມີຫລຽນເງິນອີກເພື່ອຈ່າຍຄ່າສິ່ງອື່ນໆດ້ວຍ. ຫລັງຈາກໄດ້ຈ່າຍຄ່າແຮງໃຫ້ຄົນຮ່ວມງານແລ້ວ, ພິຜູ້ຈອນໄດ້ມອບເງິນທີ່ເຫລືອຢູ່ໃຫ້ທ່ານຫອດ ຊຶ່ງໄດ້ແປກໃຈ ເພາະລາວຄິດວ່າຈະບໍ່ມີເງິນເຫລືອຢູ່. ລາວໄດ້ຖາມພິຜູ້ຈອນ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ລາວໄດ້ຈ່າຍຄ່າທັງໝົດໄປແລ້ວ ແລະ ພິຜູ້ຈອນໄດ້ຕອບວ່າ ໄດ້ຄ່າຈ່າຍທັງໝົດໄປແລ້ວ ແລະ ເງິນນັ້ນເປັນເງິນທີ່ເຫລືອຢູ່.

ລົດໄຟໄດ້ເປົ່າຫວັດ ແລະ ທ່ານຫອດໄດ້ຫລຽວກັບ ແລະ ໂຍນຖືງໜັກກັບຫລຽນໃຫ້ພິຜູ້ຈອນ. “ເວົ້າກັບບ້ານໄປໃຫ້ລູກເຈົ້າເດີ,” ລາວໄດ້ເວົ້າ. ພິຜູ້ຈອນໄດ້ຈັບເວົ້າຖືງນັ້ນ ແລະ ໄດ້ເມືອເມືອງໂຄໂລເນຍ ຮູອາ ເຣສ.

ໃນຄຳຄືນນັ້ນ ຂະນະທີ່ຄອບຄົວໄດ້ຮ່ວມກັນຫລັງຈາກກິນເຂົ້າແລ້ວ ເພື່ອຟັງເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ພິຜູ້ຈອນ ໄດ້ຈົວວ່າມີຖືງນັ້ນ ແລ້ວເພິນໄດ້ເອົາມັນມາວາງໄວ້ທີ່ໂຕະ. ພິຜູ້ຈອນບອກວ່າ ເພິນບໍ່ຮູ້ວ່າມີເຫົ່າໃດຢູ່ໃນຖືງ, ສະນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງເຫວີງທັງໝົດລົງໃສ່ໂຕະ---ເປັນເງິນຫລາຍແທ້ໆ ແລະ ຫລັງຈາກໄດ້ນັບໝົດ ກໍເຫັນວ່າເປັນຫລຽນເງິນ 100 ຫລຽນ. ຖືວ່າເປັນພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ທ່ານຫອດ ໄດ້ເລືອກໄປທ່ຽວປ່ອນນັ້ນ. ພິຜູ້ຈອນ ແລະ ຄົນຮ່ວມງານໄດ້ຮັບລາຍໄດ້ທີ່ດີແຕ່ຫລຽນເງິນ 100 ຫລຽນທີ່ເຫລືອນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ໃຫ້ນິກ ຖືງຈຳນວນເງິນສ່ວນສິບທີ່ໄດ້ຈ່າຍອາທິດໜຶ່ງກ່ອນນັ້ນ. ສຳລັບບາງຄົນ ສິ່ງນີ້ຈະຖືເປັນບັງເອີນຊຶ່ງ ແຕ່ສຳລັບຄອບຄົວເວັດເຕັນ ມັນເປັນບົດຮຽນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ພຣະອົງຈິຈຳຄຳ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາໄວ້ສຳລັບຄົນທີ່ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຢ່າງຊື່ສັດ.

ຕອນທີ່ເປັນເດັກນ້ອຍ ຂ້າພະເຈົ້າມັກຟັງເລື່ອງນັ້ນເພາະມັນໄດ້ບອກກ່ຽວກັບການໄປນອນປ່າໃນພູ ເພື່ອໄປລ່າສັດ ແລະ ຕົກເປັດ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມັກຟັງ ເພາະເລື່ອງນັ້ນສອນວ່າ ເມື່ອເຮົາຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດ, ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນ. ໃນເລື່ອງນີ້ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ເຮົາສາມາດຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບເງິນສ່ວນສິບ.

ທຳອິດ, ທ່ານຄົງສັງເກດເຫັນວ່າ ໃນກໍລະນີນີ້ການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຈຳນວນເງິນທີ່ເປັນ ລາຍໄດ້. ຄອບຄົວເວັດເຕັນໄດ້ເລືອກໃຊ້ລາຍໄດ້ເປັນເງິນສ່ວນສິບກ່ອນ ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າມີພໍຢູ່ພິກິນຈາກ ສັດລ້ຽງ ແລະ ສວນຜັກທີ່ມີຜົນລະໄມ້ທີ່ດີ. ເຮົາເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກເປັນໜີ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສຳລັບພອນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບ.

ອັນນີ້ເປັນຄຳໃຫ້ນິກເຖິງຄວາມໝາຍໃນຄຳທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຖາມວ່າ: “ເປັນການຖືກຕ້ອງບໍ່
ທີ່ມະນຸດຈະສື່ໂກງພຣະເຈົ້າ?” ແລ້ວຄົນຖາມວ່າ “ສື່ໂກງຢ່າງໃດ?” ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕອບວ່າ:
“ໃນເລື່ອງໜຶ່ງສ່ວນສິບ ແລະ ເຄື່ອງຖະຫວາຍ ຕ່າງໆນັ້ນແຫລະ“ (ມາລາກີ 3:8). ກໍແມ່ນແທ້ ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ,
ເໝືອນທີ່ຈອນ ແລະ ໄອດາ ເວັດເຕັນ ໄດ້ຮັບຮູ້ໃນລະດູຮ້ອນນັ້ນຫລາຍປີມາແລ້ວ,
ພວກເຮົາທຸກຄົນເປັນໜີພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຂໍຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາຖືກກ່າວຫາວ່າສື່ໂກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄົນຊື່ສັດ ແລະ ຈ່າຍຄ່າເປັນໜີໃຫ້ແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພຣະອົງຂໍແຕ່ສິບເປີເຊັນ ເທົ່ານັ້ນ.
ຄວາມຊື່ສັດຂອງເຮົາທີ່ຈະຈ່າຍໜີສິນຄິນໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ເປັນຄົນຊື່ສັດ ນຳມວນມະນຸດ.

ສິ່ງທີ່ໄປທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດໃນເລື່ອງນັ້ນກໍແມ່ນທີ່ພີ່ຜູ້ແມ່ຜູ້ໄດ້ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຢ່າງບໍ່ຄຳນຶງເຖິງສະພາບ
ຄອບຄົວທີ່ຂາດເຂີນເງິນຄຳ. ພີ່ຜູ້ແມ່ຜູ້ໄດ້ຮູ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປຽບທຽບ
ພຣະຄຳພີໃສ່ກັບຕົວເອງ (ເບິ່ງ 1 ນິໄລ 19:23–24) ແລະ ໄດ້ເຊື່ອຟັງກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ. ອັນນີ້ເປັນສິ່ງ
ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄາດຫວັງຈາກຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງທຸກຄົນ. ພຣະອົງຄາດຫວັງໃຫ້ພວກເຮົາ ຈ່າຍເງິນ ສ່ວນສິບ
ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເວລາທີ່ມີຫລາຍເທົ່ານັ້ນ, ຫລື ຈາກຈຳນວນທີ່ “ເສດເຫຼືອ” ໃນເງິນງົບປະມານ ຂອງຄອບຄົວ,
ແຕ່ຄວນເປັນຕາມທີ່ພຣະອົງບັນຊາໃນສະໄໝໂບຣານວ່າ “ຈົ່ງມາຈາກລາຍໄດ້ “ທັງໝົດ” ຂອງພວກເຮົາ
ບໍ່ວ່າຈະມີຫລາຍມີນ້ອຍເທົ່າໃດກໍຕາມ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາວ່າ “ຈົ່ງລໍຊ້າທີ່ຈະນຳພິດຜົນມາ” (ອົບ
ພະຍົບ 22:29). ຕາມປະສົບການສ່ວນຕົວ ຂ້າພະເຈົ້າ
ເຫັນວິທີທີ່ແມ່ນອນທີ່ສຸດເພື່ອຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຢ່າງຊື່ສັດ ກໍຄືທີ່ຈ່າຍມັນທັນໃດທີ່ໄດ້ຮັບລາຍໄດ້.
ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ການເຮັດຈັ່ງຊື່ ເປັນວິທີດຽວທີ່ດີທີ່ສຸດ.

ຈາກພີ່ຜູ້ແມ່ຜູ້ເວັດເຕັນ ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າ ແທ້ຈິງແລ້ວເງິນສ່ວນສິບບໍ່ກ່ຽວກັບເງິນ; ມັນກ່ຽວກັບສັດທາ---
ສັດທາໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາວ່າຈະອວຍພອນຖ້າຫາກເຮົາເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດ ຂອງພຣະອົງ.
ກໍເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ຈອນ ແລະ ໄອດາ ເວັດເຕັນ ໄດ້ສະແດງສັດທາຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍໃນການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາສະແດງສັດທາຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໂດຍການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຂອງພວກເຮົາ. ຈ່າຍມັນຕັ້ງແຕ່ຕອນຕົ້ນ, ຈ່າຍມັນຢ່າງຊື່ສັດ.
ຈົ່ງສອນລູກໆຂອງພວກເຮົາ ໃຫ້ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຕາມລາຍໄດ້. ແລ້ວນຳລູກໄປສະຫລຸບເງິນສ່ວນສິບ
ເພື່ອລູກຈະເຫັນຕົວຢ່າງ ແລະ ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກທີ່ພວກເຮົາມີຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ອາດຈະມີຄົນທີ່ເຂົາໃຈຜິດເລື່ອງພີ່ຜູ້ແມ່ຜູ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ບາງຄົນອາດຈະຄິດວ່າ ທັນທີທີ່ໄດ້ຈ່າຍເງິນ
ສ່ວນສິບ ໂດຍການໃຊ້ເງິນ, ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະອວຍພອນເປັນເງິນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ຕອນທີ່ເປັນ
ເດັກນ້ອຍຂ້າພະເຈົ້າເອງມັກຄິດຈັ່ງຊື່ນ. ແຕ່ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຮຽນຮູ້ວ່າ ສ່ວນຫລາຍມັນບໍ່ເກີດຂຶ້ນ
ແບບນັ້ນເລີຍ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັນຍາພອນໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ. ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາວ່າຈະ

“ໄຂປະຕູສະຫວັນ ແລະ ຖອກເທພຣະພອນທຸກໆຊະນິດລົງມາຍັງໝູ່ເຈົ້າ” (ມາລາກີ 3:10).

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ ຕາມຄຳສັ່ນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຮົາ ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຢ່າງຊິສັດ, ພວກເຮົາຈະປໍ່ຂາດ ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການເລີຍໃນຊີວິດ, ແຕ່ພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ສັ່ນຍາວ່າຈະໃຫ້ຄວາມຮັ່ງມີ. ເງິນ ແລະ ບັນຊີທະນາຄານບໍ່ແມ່ນພອນອັນມີຄ່າທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງອວຍພອນພວກເຮົາ ໃຫ້ມີປັນຍາທີ່ຈະຈັດການກັບພອນທາງໂລກ, ໃຫ້ມີປັນຍາທີ່ຈະມີຊີວິດ ທີ່ດີກວ່າຕາມລາຍໄດ້ 90 ເປີເຊັນ ແທນທີ່ ຈະເປັນ 100 ເປີເຊັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບດ້ວຍສັດທາຈິງເຂົ້າ ໃຈກ່ຽວກັບການດຳລົງຊີວິດຢ່າງປະຢັດມັດທະຍັດ ແລະ ສ່ວນຫລາຍຈະເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຂົ້າໃຈວ່າ ພອນອັນມີຄ່າທີ່ສຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນພອນທາງວິນຍານ ແລະ ສ່ວນຫລາຍຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບຄອບຄົວ, ໝູ່ເພື່ອນ, ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນ. ຫລາຍໆເທື່ອພຣະອົງຈະ ໃຫ້ພອນເພື່ອໃຫ້ຮູ້ສຶກໄວເປັນພິເສດເຖິງອິດທິພົນ ແລະ ການຊຸກລຸງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ໂດຍສະເພາະໃນເລື່ອງຊີວິດແຕ່ງງານ ແລະ ຄອບຄົວ ຄິເລື່ອງການລ້ຽງລູກ. ການຮູ້ສຶກໄວ ທາງວິນຍານດັ່ງກ່າວສາມາດຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ມີຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ ແລະ ມີຄວາມສະຫງົບ ໃນບ້ານ. ປະທານເຈມ ອີ ຟາວ ເຄີຍແນະນຳວ່າ ການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບເປັນການປະກັນອັນດີເລີດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີການປະຮ້າງກັນ (Enriching Your Marriage,” *Liahona*, Apr. 2007, 5).

ການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຊ່ອຍພວກເຮົາພັດທະນາຈິດໃຈທີ່ອ່ອນນ້ອມ ແລະ ຖ່ອມຕົວ, ໃຈທີ່ກະຕັນຍູ, ທີ່ສາລະພາບວ່າ ພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ໃນທຸກສິ່ງ (see D&C 59:21). ການຈ່າຍເງິນ ສ່ວນສິບຊຸກຍູ້ເຮົາໃຫ້ມີໃຈກວ້າງຂວາງ ແລະ ໃຫ້ອະໄພ ແລະ ມີຄວາມໃຈບຸນ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງ ພຣະຄຣິດ. ພວກເຮົາຈະເປັນຄົນທີ່ເຕັມໃຈທີ່ຮັບໃຊ້ ແລະ ໃຫ້ພອນ ແກ່ຄົນອື່ນໂດຍມີໃຈທີ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ອ່ອນນ້ອມ ຮັບພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ສ່ວນຄົນທີ່ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບເປັນປະຈຳ ຈະມີສັດທາທີ່ເຂັ້ມແຂງຫລາຍຂຶ້ນໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ຄົນດັ່ງກ່າວຈະມີປະຈັກພະຍານອັນໝັ້ນຄົງແນວແນ່ຫລາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບ ພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງ. ໃນບັນດາພອນທີ່ຫາກ່າວມານັ້ນ, ພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນເງິນ ຫລື ສິ່ງຂອງທາງໂລກ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ຂະນະທີ່ພວກເຮົາຈ່າຍເງິນ ສ່ວນສິບດ້ວຍສັດທາ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄຂ ປະຕູສະຫວັນ ແລະ ຖອກເທພຣະພອນອັນມີຄ່າທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງລົງມາໃຫ້ເຮົາ. ໃນພຣະນາມຂອງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.